

نقش والدین و مردمان

در پژوهش و ارشاد زبان

تعريف زبان و شکل‌گیری آن

مهم‌ترین ابزار انسان‌ها برای برقراری ارتباط با یکدیگر، زبان است. زبان ابزاری است برای بیان اندیشه‌ها و در عین حال بهتر اندیشیدن. کودک نیز برای برقراری ارتباط با دیگران از زبان استفاده می‌کند. تکامل زبان در کودک از ویژگی‌هایی بخوردار است که آگاهی از آن‌ها در شناخت هر چه بهتر کودک مؤثر است. (احدى و بنى جمالى، ۱۳۷۳، ص ۱۶۶)

اغلب افراد تصور می‌کنند که زبان کودک با به کارگیری اولین کلمات آغاز می‌شود. ولی در واقع، یادگیری سخن گفتن فقط یکی از ابعاد پیشرفت کودک در یادگیری زبان است که خود بر پایهٔ بسیاری از تجارت قبلی او بنا می‌شود. دو شاخه رشد زبان، یعنی ارتباط و صداسازی (آواگری)، به موازات همیگر در طول سال اول حیات رشد می‌کنند. نوزادان و بزرگسالان از طریق فعالیت‌های مشترک استفاده از زبان توسط بزرگسالان، از همان روزهای اول با یکدیگر ارتباط برقرار می‌کنند. نوزادان در حدود یک سالگی احساس روشی نسبت به نقش زبان در ایجاد ارتباط پیدا می‌کنند و مقدار زیادی از آن را می‌فهمند. برای مثال، کودک در سن هشت یا نه سالگی، در برابر سؤال دیگران، ممکن است به بینی، دهان

سیده لیلا مصلحی

روان‌شناس بالینی - تکابن

مقدمه:

یکی از هدف‌های اصلی نظام آموزش و پرورش کمک به دانش آموزان برای کسب قدرت بیان مطالب به صورت مطلوب است. معلمان و والدین با آگاهی از این که زبان ابزاری برای بیان اندیشه‌ها و عقاید، مطالب و خواست‌ها و

خود می‌بردازد. یادگیری گفتار، فرایندی پیچیده و طولانی است. پژوهش‌های انجام شده نشان می‌دهند که کودک از ۱۲ تا ۱۴ ماهگی، اولین واژه را به زبان می‌آورد. در حقیقت، زبان کودک پیش از ۱۲ تا ۱۴ ماهگی در برگیرنده علامت‌ها و نشانه‌های است. به بیان دیگر، کودک در این مرحله با علامت‌ها و نشانه‌ها سخن می‌گوید. در نشانه‌شناسی، که شاخه‌ای از زبان‌شناسی است، تفاوت نشانه و علامت این است که نشانه دارای مخاطب و قراردادی است، اما علامت که گونه‌ای از نشانه است لزوماً دارای مخاطب نیست و قراردادی نمی‌باشد. حال ممکن است بپرسید که اگر علامت دارای مخاطب نیست پس چه نقشی در بیان خواست‌ها و اندیشه‌های کودک دارد؟ در پاسخ باید گفت: اگر هدف دیگر زبان را که انتقال اطلاعات است بر هدف پیشین بیفزاییم، می‌توان گفت که علامت‌ها نیز، به عنوان انتقال دهنده اطلاعات، می‌توانند جزئی از زبان کودک باشند. اجزای زبان علامتی - نشانه‌ای؛ گریه و فریاد، ادای صدای مبهم و اشاره است. (احدى و بنى جمالى، ۱۳۷۳، ص ۱۶۷)

یا چشم خود اشاره کند. از سوی دیگر، نوزادان در این مدت با گریه، غان و غون و مِنْ و مِنَ توانایی صداسازی خود را کامل می‌کنند. دو شاخه ارتباط و صداسازی اغلب در طول سال اول از یکدیگر جداست، ولی در سال دوم با یکدیگر ادغام می‌شود و صداسازی نیز نوعی شیوه ارتباط می‌گردد. ترکیب ارتباط و صداسازی، آغاز دوره زبانی یا زبان حقیقی را نشان می‌دهد (پیتو، ۱۹۸۸) که انتقال از یک آواگری بی معنا (مِنْ و مِنَ) به سخنگویی معنادار (اولین کلمات نوزاد) است. این انتقال یکباره صورت نمی‌گیرد، ولی از سن نه ماهگی می‌توان عناصری از زبان، مشابه کلمات را در صدای‌های کودک یافت. (گلاور، ۱۳۸۱، ص ۱۶۰)

أنواع زبان در کودکان

زبان علامتی - نشانه‌ای:

کودک، در برقراری ارتباط با دیگران، ابتدا از زبان علامتی - نشانه‌ای و سپس از زبان گفتاری استفاده می‌کند. تکامل زبان در کودک، در حقیقت، گذر از زبان علامتی - نشانه‌ای به زبان گفتاری است. کودک پیش از آن که گفتار را بیاموزد، با زبانی از علامت‌ها و نشانه‌ها به بیان خواست‌ها و اندیشه‌های

مهمترین ابزار انسان‌ها برای

برقراری ارتباط با یکدیگر، زبان

است. زبان ابزاری است برای

بیان اندیشه‌ها و در عین حال

بهتر اندیشیدن. کودک نیز برای

برقراری ارتباط با دیگران از زبان

استفاده می‌کند. تکامل زبان در

کودک از ویژگی‌هایی برخوردار

است که آگاهی از آن‌ها در

شناخت هر چه بهتر کودک مؤثر

است.

زبان گفتاری (تكلم):

سبب تأخیر در زبان گشودن کودک می‌گردد. هم‌چنین، دیر زبان گشودن کودک می‌تواند ناشی از عقب ماندگی ذهنی باشد. پژوهش‌های انجام شده در مورد دو قولوها و سه قولهای همسان نشان می‌دهد که آنان دیرزبان می‌گشایند. این قبیل کودکان به دلیل ارتباط نزدیکی که با یکدیگر دارند، منظور خود را با صدای مبهوم به یکدیگر تفهیم می‌کنند و به همین دلیل کوشش چندانی برای ارتباط گفتاری با دیگران از خود نشان نمی‌دهند. (احدى و بنى جمالى، ١٣٧٣، ص ١٧٢).

توصیه‌هایی برای رشد زبان در کودکان
گاتلیپ و ویلیامز (۱۹۸۷) براساس پژوهش‌های انجام گرفته در زمینه رشد زبان، موارد زیر را پیش‌نهاد می‌کنند:

۱- با نوزاد صحبت کنید

اگرچه صحبت با نوزاد برای بسیاری از افراد به طور طبیعی اتفاق می‌افتد، ولی به خاطر بسپارید که تجارب کودکان در بد و تولد، ایشان را برای به کارگیری زبان آماده می‌سازد. نوزاد کوچک ممکن است نفهمد شما چه می‌گویید، ولی بسیار مهم است که با او صحبت کنید. نوزاد

تكلم، رفتاری، بسیار پیچیده است و برای این که کودک بتواند چنین رفتار پیچیده‌ای را انجام دهد، به حد اکثر کمک دیگران نیاز دارد.

گفتار، آواها یا واژه‌هایی است که برای رساندن منظور یا مفهومی بیان می‌شوند. تکامل گفتار، دگرگونی صدای مبهوم و نامعلوم به آواها و واژه‌های واضح و معنادار است. زبان گفتاری، در مقایسه با زبان علامتی - نشانه‌ای، شکل پیشرفتی بیان خواست‌ها و اندیشه‌هاست. روند یادگیری گفتار، به دلیل دشواری و پیچیدگی آن، کندتر از روند یادگیری مهارت‌های دیگر است. کندی روند یادگیری گفتار ناشی از آن است که پیشرفت کارکرد اجزای دستگاه گفتاری مستلزم زمانی طولانی است و از سوی دیگر، کودک به آسانی نمی‌تواند همانگی و ارتباط لازم را در به کارگیری این اجزا برقرار کند. میان ۱۲ تا ۱۸ ماهگی، کودک برای گفتار آماده می‌شود. چنان‌چه کودک در این دوره آمادگی، زبان نگشاید، به دلیل عدم توانایی در بیان خواست‌ها، احساسات و اندیشه‌های خود ممکن است دچار اختلال‌های عاطفی شود. فراهم نشدن موقعیت و تشویق کافی برای سخن گفتن،

سخن گفتن نیز همانند سایر مهارت‌ها به تمرین نیاز دارد.

۴- به طور منظم بروای کودکان کم سن کتاب بخوانید.

سواد خواندن ونوشتمن از نخستین تجارب زبانی کودک ریشه می‌گیرد. بزرگسالانی که برای کودکان کتاب می‌خوانند نه تنها آن‌ها را در معرض زبان قرار می‌دهند و برای ایشان پذیده‌ای لذت بخش می‌آفرینند، بلکه دانش خواندن را همچون فعالیتی معنادار به ایشان منتقل می‌سازند. به طور معمول کودکانی که برای ایشان کتاب خوانده شده است، زودتر از کسانی که این تجربه را نداشته‌اند، خواندن را یاد می‌گیرند.

۵- کودکان را تشویق کنید که کتاب بخوانند.

خواندن، کلید رسیدن به نتایج مطلوب و گوناگونی است که ناشی از رشد زبان است. برای مثال اگر سایر عوامل همه یکسان باشند، هر چه کودک بیشتر کتاب بخواند، احتمال افزایش واژگان او بیشتر می‌شود. خواندن، کودک را در معرض سبک‌های مختلف زبان نوشتاری قرار می‌دهد. هم چنین زمانی که کودک از حالت «یادگیری خواندن» به حالت «خواندن برای یادگیری» منتقل می‌شود، خواندن یکی از مهم‌ترین و کارآمدترین راه‌های کسب اطلاعات جدید را تشکیل می‌دهد.

۶- هر روز وقتی را برای مکالمه با کودک تعیین کنید.

کودکان زمانی مهارت‌های ارتباطی را فرا می‌گیرند که منظماً آن‌ها را به کار گیرند. مکالمه مکرر با یک بزرگسال موجب تقویت توانایی کودک در تفکرات اساسی، رشد لغات، مهارت‌های اجتماعی و خلاصه تماس مدام با احساسات و نیازهای کودک می‌شود. هیچ چیز جای مکالمه طولانی و منظم کودک با بزرگسالان را نمی‌گیرد. (گلاور، ۱۳۸۱، ص ۱۷۰).

منابع:

- احدی، حسن؛ بنی جمالی، شکوه السادات (۱۳۷۳): روان‌شناسی رشد، چاپ هفتم، تهران مرکز نشر بنیاد.
- گلاور، جان ای؛ بروینینگ، راجر (۱۳۸۱): روان‌شناسی تربیتی، ترجمه علینیفی خواری، چاپ سوم، تهران، مرکز نشر دانشگاهی.

یادگیری گفتار، فرایندی پیچیده و طولانی است. پژوهش‌های انجام شده نشان می‌دهند که کودک از ۱۲ تا ۱۴ ماهگی، اولین واژه را به زبان می‌آورد. در حقیقت، زبان کودک پیش از ۱۲ تا ۱۴ ماهگی در برگیرنده علامت‌ها و نشانه‌های است. به بیان دیگر، کودک در این مرحله با علامت‌ها و نشانه‌ها سخن می‌گوید.

باشیدن سخنان شما می‌آموزد که زبان را با فعالیت‌های دیگر مرتبط سازد. نوزادان در آغاز، برای فهم زبان تا حد زیادی متکی به زمینه سخن‌اند، ولی به زودی می‌آموزند که زبان شفاهی را همراه یا بدون وجود زمینه‌های سخن درک کنند.

۲- درباره صداسازی (آواگری) نوزاد واکنش نشان دهد.

همانند هر عمل دیگر انسان، آواگری نیز تحت تأثیر واکنش دیگران قرار می‌گیرد. همان‌طور که صحبت با نوزاد برای بسیاری از بزرگسالان به طور طبیعی پیش می‌آید، واکنش در برابر آواگری‌های او نیز طبیعی است. نوزادان از طریق واکنش شما تشویق به صداسازی می‌شوند و به تدریج فرا می‌گیرند که چگونه و چه زمانی زبان را به کار بزنند.

۳- از کودکان بخواهید که تجارب خود را توصیف کنند.

کودکان با صحبت کردن درباره آن‌چه دیده یا شنیده‌اند، توانایی ابراز خویش را رشد می‌دهند و مهارت‌های لازم را برای ارتباط با دیگران کسب می‌کنند. در مورد نوزادان ممکن است نیاز باشد که آن‌ها را برانگیزی‌اند. وقتی کودکان لغات یا راه‌های بیان عقاید خود را جست و جو می‌کنند، اغلب حفظ شکل‌بایی مهم است. ولی به زودی آن‌ها راحت‌تر سخن خواهند گفت.